

Laskettelu Kolilla on jo aikamiehen iässä!

Kolin laskettelurinteet ovat olleet vuosikymmenten ajan luontoihmisten hampaissa. Laskettelu rinteissä on kuitenkin saanut nyt ainakin välirauhan. Toivotaan, että tasapaino luonnon ja laskettelutoiminnan kesken säilyy. Laskettelu osana muuta talvitoimintaa on Kolille elintärkeää. Onkin oletettavissa nykyisten vielä huuruisten suunnitelmien toteutuessa, ja majoituksen pullokaulojen auetessa, tarvitaan erityisesti talvelle runsaasti lisää koko perheen yhteisiä harrastusmahdollisuuksia.

Koli on Suomen yksi vanhimmista laskettelukeskuksista, jossa on lasketeltu, taikka pujoteltu kuten silloin sanottiin jo vuodesta 1937 alkaen. Kolia kehitettiin tuolloin yhdessä Pallastunturin kanssa Matkailuliiton toimesta. Kansallisia syöksy- ja pujottelukisoja siellä pidettiin jo 1938. Enimmillään rinteillä oli pituutta reilu kilometri ja korkeuseroakin noin 210 m.

Hissin puuttuessa laskun jälkeen suksilla tampattiin ylös vaaran päälle. Kilpailujen yhteydessä järjestäjien apuna oli käytettävissä myös sotilaita, jotka joukolla saivat rinteiden kilpailukuntoon.

Hiihtohissi rakennettiin Kolille vuonna 1952. Se oli alkuaan varsin lyhyt vajerihissi ja avitti nousua vain osan matkaa. Rinnehän ulottui, kuten kilpailuradatkin usein jälle saakka. Kolin saatua myöhemmin pidemmän vajerihissin toiminta kehittyi. Rinteitä ei kuitenkaan tietyvästi ainakaan 1950-1960 lukujen vaihteessa kunnostettu vielä koneellisesti.

Kolin rinteidetuksen mukaan tänä päivänä Ukko-Kolilla on kuusi rinnettä. Edelleen Ukko-Kolin rinteet kuuluvat vaativuudessaan Suomen laskettelukeskusten kärkikaartiin: pisin rinne on 1500 metriä ja korkeusero on 230 metriä. Ukko-Koli -nimisen rinteiden kaltevuus on huimat 62,7%.

Kolille hiihrettiin ja Kolilla hiihrettiin

Olin kiinnostunut laskettelusta 1970-luvulla sen verran, että monesti kuljetin suksia mukani ollessani töissä Lauttasaassa päämajaansa pitävän Kunnallistekniikka Oy:n palveluksessa. Ympäri maata suuntautuville työmaille sattui erään kerran pomoksi mielenkiintoinen kaveri. En nyt millään muista enää hänen nimeä, mutta hän puhui intomielisesti laskettelusta. Selvisi, että hän oli 1930-luvun lopulla parin muun nuoren miehen kanssa kehittämissä Kolin rinteitä. Toinen näistä oli **Kalpala** joka lasketteluun toi Suomeen ja toinen ehkä meille tutumpi **Kalevi Häkkinen**.

Lapsuudessani 1960-luvulla Vuonislahdessa nuorisokin tavan mukaan harrasti mäkihyppyä ja mahdollisuuksien mukaan pujottelua. Välineinä olivat tavalliset hiihtosukset. Muistan, että kylän ensimmäiset laskettelusukset oli **Maurasen Jussilla**.

Olin ehkä kymmenen tienoilla, kun ensimmäisen kerran hiihrettiin Kolille mäkeen. Se suuntautui sinne partioretken merkeissä,

olin silloin ns. kolkka-poika, myöhemmin sitten partiopoikana Repo-vartiosta. Hiihimme jään yli seurakunnan majalle Merilän rantaan yöksi, ja siitä tehtiin siten päiväretki pujottelurinteisiin, suksillapa tietenkkin.

Myöhemmin sitten poikaporukalla olimme katsomassa pujottelukisoja, joista erityisesti on jäänyt mieleen **Raimo Mannisen** nimi – liekki voittanut.

Tuosta reissusta on jäänyt mieleen hieno aamuinen hankikeli Kolille mennessä. Suoraan laskettelurinteille on hiihtomatkaa Vuonislahdesta noin 10 km. Olimme päivällä mäessä sen verran kuin kilpailulta voitiin. Roikuttiin vajerihississä. Maurasen Jussi oli ainoana hankkinut hissivyyön, jolla oli helpompi ja laillista nousta. Me muut siis roikuimme rukkasten varassa, milloin vajeri veti kovasti maahan päin, milloin se nosti ilmaan. Olimme silloin aika kepoisia ruipelaita. Aina rissan kohdalla piti irrottaa ote ja urkittaa kiinni rissan takaa. Muistan, että meitä muistettiin henkilökunnan toimesta myös hätistää hissistä pois. Katsottiin, että kun rukkaset maksoivat tuolloin vain 30 markkaa, mutta hissivyyö peräti 500 mk, niin oli järkevämpää käyttää rukkasia.

Varsinaisesti tuon reissun koetelemukseksi muodostui kuitenkin vasta kotimatka. Päiväaurinko oli sulattanut hankipinnan jäällä, ja kun tunnetusti Kolinvaaran alla on jään päällä lähes aina vettä, hiihtämisestä ei tullut mitään. Suksetkaan jalassa ei siis kulkemi-

sestä tullut mitään. Enimmäkseen rämmimme eväsreput selässä ja sukset kainalossa lähes polveen asti yltävässä hyyhmässä. Reilusti Korpinsaaren seutuville kahlaamista riitti, ja vaikka sen jälkeen kulku helpotti, niin märissä kampeissa kuljimme lopputaipaletta hämärän rajamailla, iltakin oli jo pimenemässä. Oli se urheilua! Minä olin ilmeisesti 13-14 vuotias ja muu porukka samaa luokkaa.

Myöhemmin sitten olen liikkunut Pielisen vastarannalla Kolilla laskettelemassa usein, ehkä Lapissa kuitenkin monestakin syystä enemmän, mutta Kolille minulla on ollut joskus kausikortti.

Uskon ja toivon, että Koli saa olla yksi uljaimmista laskettelukeskuksista myös Kolin matkailun monipuolisuutta ja kasvaessa. Kolin toiset rinteet, Loma-Kolin rinteet, eivät ole olleetkaan erityisen onnistuneita eikä vetovoimaisia ja ne on nyt paketoitu. Uskon kuitenkin, että majoituspaikkojen kaksin kertaistuttua viimeistään niitä yritetään jälleen avata. Sen tähden, että talvisia koko perheen aktiviteetteja tullaan erityisesti tarvitsemaan tuolloin runsaasti. Pienemmille lapsille ja vanhemmille harrastajille Ukko-Kolin rinteet ovat pääsääntöisesti liian vaativat. Kysyntä niistä tulee olemaan kova erityisesti siis silloin, kun suunniteltu ”kasvuryssä” tapahtuu. Näin arvaan!

*Reino Kuivalainen
Kolin Vaaranuus /
Abman hiihto*

VUONISLAHDEN ÄÄNITORVET 2017

Vuonislahden kyläseura on valinnut Äänitorvia vuodesta 1997 alkaen, siis nyt jo 20 vuoden ajan. Äänitorven nimen ja arvon saa esimerkillisestä toiminnasta kylän hyväksi.

Äänitorvet julkistettiin uuden vuoden aattoyönä 31.12.2017 Vuonislahden Kylätoimintakeskus Kükössä.

Tänä vuonna Äänitorvet valitsi poikkeuksellisesti Vuonislahden kyläseuran hallitus (normaalikäytäntö on kyläseuran valitsema henkilö).

Valituiksi tuli kaksi henkilöä, monitoimimiestä; **Taisto Lehikoinen ja Kyösti Nevalainen**.

Perusteina:

Lieksan kaupunki rakennutti Vuonislahti-Koli retki-luisteluradan talveksi 2016 - 2017. Taisto Lehikoinen ja Kyösti Nevalainen aurasivat radan, kunnossapitivat ja huolehtivat siitä luovasti ja huumorilla, luoden maanmainion koko perheen ulkoilupaikan ja uuden matkailuvaltin Pieliselle.

Näiden taitavien miesten lisäksi kunnia kuuluu myös Lieksan kaupungille, joka rahoitti hanketta. Luistelurata sijoittui Euroopan pisimmän sisävesien virallisen jäätien viereen ja oli 7 km pitkä.

Toivotaan, että sääolosuhteen mahdollistaisivat luisteluradan tekemisen myös tänä talvena 2018

Vuonislahden kyläseura ry

Taisto ja Kyösti.

Taisto lukupuuhissa (kuva Lieksan Lehti/Marja Mölsä).